

TEKSUUTMET

SISÄLLYSLUETTELO

- 3 Puheenjohtajan palsta
- 4 FSO - Kisamatkat setit
- 5 Dörpcards
- 6 Järjestöuran muistelua
- 8 Kopopalsta
- 9 Eräästä opiskelun lieveilmiöstä, eli teekkarikulttuurista
- 10 Fuksista polvi paranee
- 12 Haalarimerkkien ompelu
- 14 Tasa-arvopalsta

Teksuutimet 3/2017

Julkaisija: Oulun teekkariyhdistys ry
Painotalo: Juvenes print
Levikki: 100 kpl
Taitto: Reetta Lehtiranta
Grafikat: Reetta Lehtiranta
Taittajan mietteitä: "Se oli sit siinä, kiitos ja meen nyt nukkumaan"

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

kirjoittaja: Oula Virtanen

Kylläpä aika rientää!

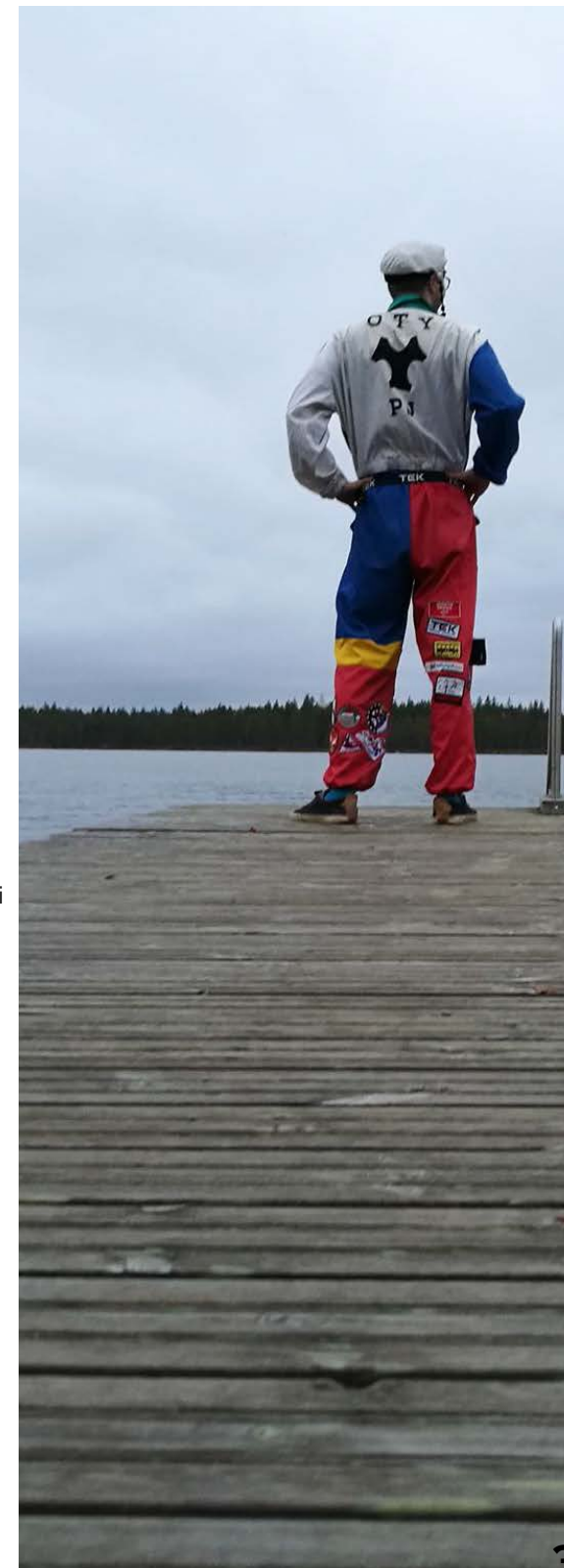
Miten se aika voikaan kulua näin vauhdikkaasti? Syksy tuntui vain yhdeltä hujaukselta. Koko vuosi on mennyt mahdotonta vauhtia, mutta silti tuntuu, että tammikuusta on kulunut jo pieni ikuisuus. Haikeaa, mutta helpottavaa. Hieman hämmentävä tunne.

Onhan tässä toki kerennyt monenmoista tapahtumaan ja paljon juttuja tekemään. Luetelo kaikista tapahtumista, uusista ja vanhoista jutuista tuntuu niin loppumattoman pitkältä, että turhapa sitä on tähän ruveta kertailemaan. Pari seikkaa voisi kuitenkin mainita: Ensimmäisenä ja suurimpana Teekkaritaloremontin valmistuminen, josta kuuluu uskomattoman suuri kiitos Teekkarilupille ja kaikille talkoisiin osallistuneille! On ollut kerrassaan mahtava päästä palaamaan entistä paljon ehommalle Talolle pyörimään. Toinen mainitsemisen arvoinen seikka on Talolla kunnioittavassa Suomi 100 -teemassa järjestetty Linnanmaajuhla. Hyvässä porukassa isänmaan suuren merkkipaalun juhlistaminen oli erittäin mieleenpainuva kokemus.

Tässä vaiheessa vuotta järjestöjen uudet toimijatkin on jo valittu ja vanhojen katse alkaa suuntautua kohti eläkepäiviä tai aivan uusia tuulia. Vanhat patut tuppaaavat aina neuvojaan tyrkyttämään, joten minäkään en aio tehdä poikkeusta siinä: muistakaa ottaa vuodesta kaikki irti. Tätä neuvoa olen vuosien varrella jaellut joka suuntaan, varmasti monen kyllästymiseen asti, mutta myös itsekin olen pyrkinyt elämään oman sääntöni mukaan, eikä kaduta yhtään. Kaikenmoisia juttuja kannattaa kokeilla, aina niistä jotakin käteen jää. Näiden teksujuttujen perusteella itsekin tiedän, ettei minusta ainakaan kaunokirjailijaa tule.

Vuosi on ollut uskomattoman hieno ja haluaisin tähän loppuun kiittää vielä jokaista, joka on ollut osallisena tekemässä siitä sellaista. Kerrassaan viis kautta viis. Menestystä ja tsemppiä siis myös ensi vuoden toimijoille, vuodesta tulee takuulla yhtä huikea! Ja varmasti Teekkareilla tulee jatkossakin hyvin menemään.

Mikäpä se siinä, antaa mennä vaan!
Oula

FSO - KISAMATKA SETIT

kirjoittaja: jäänyt taittajalla epäselväksi. Uskoisin että kyseessä on formula student Oulun tekijät

Kiire.

Kello käy yhtätoista ja aurinko alkaa jo laskea Linnanmaan taa. Yliopiston pajalla palaa vielä valo ja sisältä kuuluu tekemisen ääniä. Kymmenkunta opiskelijaa ahertaa formulan kimpussa, aika on käymässä vähiin. Muutaman tunnin päästä auton pitäisi liikkua omin voimin, mikäli videokarsinnan haluaa päästä läpi ja kahden päivän päästä pitäisi olla jo matkalla Hollantia kohti.

Hetken kuluttua auto alkaa vihdoinkin päästää jonkinlaisia elonmerkkejä ja lopulta muutaman yrittämän jälkeen se hörähtää käyntiin. Iloiset huudahdukset täyttävät hallin. Seuraavaksi pitäisi enää kuvata video todisteeksi auton toimivuudesta. Auto ajetaan yliopiston parkkipaikalle kuvaamista varten, mutta uudelleen käynnistettäessä starttimoottori pyörähtää enää pari kierrosta... Akku on lopussa. Viereen ajetaan auto, jonka akusta saadulla lisävirralla auto saadaan vihdoinkin käymään ja video kuvattua. Kisamatka voi alkaa.

Viimeinkin matkalla!

Matka kohti Hollantia alkaa jo aamukuudelta, suurin osa tiimistä on ollut pakkaamassa autoa vielä pitkälle edellistä yötä ja omien tavaroiden pakkaaminen on jäänyt melko vähälle. Onneksi lähes kaiken tarvittavan voi ostaa matkalta! Iloinen mutta väsynyt porukka lähtee matkaan kohti ensimmäistä välietappia, Uppsalaa.

Noin viidentoista tunnin ajomatkan jälkeen aletaan olla perillä, kunnes huomataan, että formulan tulisi olla Hollannissa jo seuraavana iltana ilmoittautumista varten. Autokunnista yksi päättää jatkaa matkaansa ja ajaa läpi yön Asseniin saakka. Lopulta 36h ajamisen jälkeen formula saadaan perille ja varikko pystytet-

tyä, jonkin verran myöhemmin loputkin tiimin jäsenet pääsevät perille.

Kapuloita rattaisiin

Auton saattaminen katsastuskuntoon vaati vielä paljon työtä, eikä vastoinkäymisille meinannut tulla loppua. Ensin huomattiin auton laturin olevan rikki ja kilpailut päätettiin ajaa ilman laturia isomman kapasiteetin omaavan akun avulla, joka lainattiin espanjalaiselta tallilta. Sen jälkeen bensatankissa havaittiin vuoto, joka saatiin kuin saatiinkin tukittua. Lopulta kaikki katsastuksen osa-alueet oli saatu läpäistyä ja koko tiimi jännitti tulevia koitoksia.

Seuraavana aamuna ajettiin kiihdytyskilpailu. Vaihteiston toiminnan kanssa näytti edelleen olevan ongelmia, mutta mitään suurempaa ei vielä tässä vaiheessa ilmennyt. Seuraavaksi vuorossa oli Skidpad, kitkaympyrä, kahdeksikon muotoinen kasteltu rata, jossa testataan auton kykyä selviytyä jyrkistä mutkista märällä asfaltilla. Yrityksiä sallitaan kaksi.

Ensimmäinen yritys meni kuljettajan totutuksessa auton hallintaan, seuraavalla yrittämällä vauhtia oli jo paljon enemmän. Ensimmäiset pari mutkaa meni lupaavasti, kunnes epäonni iski. Auto pysähtyi moottorin leikatessa kiinni. Varikolla todettiin, että mitään ei ole enää tehtävissä. Moottoria ei saa irrottaa enää katsastuksen jälkeen, mikä teki korjaamisen mahdottomaksi.

Hyvin alkanut kisareissu muuttuikin hetkessä loma- ja oppimismatkaksi. Epäonnesta huolimatta tiimin jäsenet jaksoivat hymyillä ja matkaan tarttui paljon uusia ideoita seuraavaa kautta varten!

DÖRPCARDS™

kirjoittaja: Ville Savolainen

****/5 "Peli sai miettimään, tilasinko kiltin vai en? Oikeastaan aivan sama. Loistavaa ajanvietettä."

-Tuntematon Panda

Kusipuu/5 "Peli oli parempi ku mummon jalaka" -Pedro

Oli pimeä ja myrskyinen syysyö. Tähdet loistivat kirkkaalta taivaalta. Oli täysin hiljaista. Sudet ulvoivat. Voihan juukelis puukelis. Olin unohtanut leipoa kakun töihin jäähyväislahjaksi. Noh, mikäs tässä, alkaa leipomaan aamu kahdelta mokkapaloja, mikä voisi mennä vikaan?

Huominen olisi viimeinen työpäivä. Sitten alkaisi se tärkeämpi tulevaisuuden uralleni, syventävät opinnot. Ei opinnot oikeasti nappaa. Ei ainakaan töiden jälkeen. Ei ainakaan niin paljon kuin kalja. Voi juku, että on jano.

Perjantaina saattaa napsua, tai oikeammin napsahtaa. Nimittäin korkki. Lepo. Olin kuunnellut kavereiden sankaritarinoita kuukauden ajan silmät kostuen, etumus paisuen ja suu kuivuen. Jano.

Aamu tuli eteeni, hanskat tippuivat, housut löystyivät, miksei voisi jo korkata? Sinnittelin ajatteleamalla ensi kesää, jospa pääsisin takaisin. Samalla suunnittelin kenkien epoksiliimaamista työpöytään; miten saisin esimiehen verenpaineen koholle?

Lopulta syötin työkavereille puoli vuotta sitten vanhaksi menneet keksit. Oli kuulemma hyvää. Pääsen varmaan seuraavanakin kesänä. Samalla odotin pomolta "Taakse POISTU!" -komentoa. Nyt aika oli täysi.

Kutsuin kavereitani töiden lopetukseen, ja mietin mitä ruokaa tekisin. Suunta oli alusta alkaen väärä. Tarvitaan tekemistä, mikähän tähän auttaisi? Olin kolunnut kaikki fuksi-infot läpi ja nähnyt vanhojen jarrujen heiluttelevan korttipakkaa, mikä tämä tällainen oli, kun se meinasin minutkin tempaista mukaani. Oliko se ristiseiska? Tuppi? Canasta sentään? Ei. Vastaus oli Dörpcards™.

Palataan nykyhetkeen. Kuvittele mielessäsi tilanne missä on paljon "hyviä" ihmisiä joita tunnet, mutta he eivät tunne välttämättä toisiaan. Silloin esiin vedetään Dörpcards™. Mitä ovat nämä kulttimaineen saavuttaneet kortit, joiden nimi ovat kaikkien huulilla ja maku edelleen edellisiltalta kurkussa?

Dörpcards™ on interaktiivinen 4-6 pelaajan juopottelupeli jolla illan hauskuus ja kosteus on taattu! Pelissä jokainen pelaaja vuorollaan nostaa yhden kortin pakasta ja suorittaa kortin antaman tehtävän. Korttityyppejä on muutamia erilaisia, jotka osaltaan tuovat pelin kulkuun maioniota huumorilla varustettua dynamiikkaa.

Peli antaa paljon vapauksia myös pelaajille eikä mitään kiveen hakattuja sääntöjä voittoon ole olemassa. voitte itse päättää miten peli voiteaan! Tarkoituksena on nimenomaan pitää hauskaa porukalla. Peli toimii myös mainiosti uusiin ihmisten tutustumiseen.

Tarkemmat tiedot löytyvät www.facebook.com/dorpcards. Korttien saatavuutta voi tiedustella myös osoitteesta dorps@droit.fi

JÄRJESTÖURAN MUISTELUA

kirjoittaja: Ville Mukka

Nimi

Ville "Teemukk4" / "Vilmukka" Mukka

Mitä teen nykyään?

Opintouran kääntyessä pikkuhiljaa takakaaren jälkeiselle suoralle pyristelen parhaan kykyni mukaan irti ylimääräisistä aktiivihommista ja löydän itseni sekä kalenterini yhä uudelleen täyteen ammuttuna erilaisista pesteistä. Ehkä ensi vuonna..

Missä tehtävissä olet toiminut järjestö-rallasi?

Kattavaa listaa en osaa enää itsekkään antaa, sillä monenlaisia pestejä ja pikkunakkeja on tullut

hoidettua fuksivuodesta alkaen. Sen muistan, että kaikki alkoi Prosessikillan kunnianarvoisena pikkuemäntänä, jolloin vastuuni oli täyttää kylmäkaappimme maitotuotteilla ja siivoilla kiltahuonetta tarpeen mukaan. Sen jälkeen olen hoitanut nopean laskelmoinnin lopputuloksena kymmentä eri toimijatehtävää killassani, joista noin kolmea hoidan edelleen (olen pyhästi vannonut eläköityväni Porlen toimittaja-pestistä vasta kun vetosolmuni suoristuu – ehkä). Varsinainen nakkiurani huippuhetki oli viime vuonna, kun toimin OTYn tiedotusvastaavana. Lisäksi olen pyörinyt OYYn edarissa, kahdessa TEKin valiokunnassa ja syksyn 2017 olen osallistunut myös teknillisen tiedekunnan johtoryhmän ja tiedekuntahallituksen toimintaan. Ehkä siinä tuli mainittua ne tärkeimmät. Ainiin ja PROna toimin myös aikoinaan kaksi vuotta – nepä ne vasta olivatkin hauskoja hommia!

Mitä mieleenpainuvia hommia tai vastuita näistä tehtävistä muistat?

Aktiiviuran varrelle on mahtunut suuria ja pieniä ylä- ja alamäkiä. Ehkä se suurin ylä- & alamäki -kokonaisuus tuli koettua OTYn tiedotusvastaana, jolloin riemun aihetta tarjosivat viimein ja pahasti myöhässä painosta saadut Teksuutimet sekä toisaalta äärettömän kokoista fallosta otsaan kasvattivat ne lukuisat "pikku yllätykset" joita esim. Teekkarihymni-gate tarjosi toimintavuoden aikana. Muutenkin se hyppy tuntemattoomaan (taitto-ohjelman/ IRC:in käytön/ vanhojen jarrujen vittuilulta suojautumisen opettelu) ja siitä lopulta jotenkuten selviäminen oli mieleenpainuva haaste tievana toimimisessa. Onneksi oli aika hiton timanttinen porukka ympärillä <3 Yhtä ainoaa vastuuta on hankala nostaa muiden yläpuolelle, mutta oman erityismainintansa ansaitsee TEKin valiokunnissa pyöriminen, jonka seurauksena olen tutustunut ihan huikeisiin teekkareihin ympäri Suomea.

Millaisissa tilanteissa myöhemmässä elämässä olet huomannut järjestöuran antaneen valmiuksia?

Maailmoja halaileva vastaukseni tähän on oikeastaan kaikissa. Järjestöura on muokannut ujosta haasteita ja muutosta pelkäävästä pikkukaupungin poikasesta rutkasti itsevarmemman ja vähän kaikkeen päänsä työntävän heittäytyjän. Aiemmin en tiennyt mitään niin hirveää kuin puhua tuntemattomille taikka esiintyä ihmisten edessä – nykyään osaan jopa nauttia siitä. Työelämärelevanteista taidoista nostaisin myös aikataulutamisen ja resursoinnin kultaiset kyvyt framille, sillä nykyaikaisesta hektisestä ja monipuolisesta työelämästä on mahdotonta selvitä ilman niitä. Small talkiin, sähköpostisotaan ja ainaiseen riittämättömyyden tunteeseen saa myös oivia eväitä järjestöhommista; nuo jutut ovat vääjäämättä edessä työpaikalla.

Konkreettisena esimerkkinä jostain tilanteesta nostaisin esille viimeisimmän työpaikkani, jonka sain käsitykseni mukaan järjestöuran varrelta opittujen kykyjen ja taitojen johdosta. Pelkällä CV:llä ei (yleensä) kävellä töihin mutta hitto että niistä osaa olla apua töitä haettaessa!

Sekalaisia ohjeita nykyisille ja tuleville toimijoille.

Sekalaiset ohjeeni ei-missään-järjestyksessä:

- Kuuntele ympäristöäsi: mitä se vanha jarru tupisee ja mistä kaverisi puhuu. Saat paitsi tietoa hommista joihin voisit hakea, myös paljon arvokasta "hiljaista" tietoa josta saat perspektiiviä elämään.
- Hyppää tuntemattomaan: joskus kannattaa hypätä hommiin joista et tiedä mitään. Estät urautumisen samoihin piireihin ja joudut väkisin-kin opettelemaan uusia taitoja.
- Tutustu ympärillesi: Kuka se kaveri siinä vieressä on ja miksi? Järjestöhommissa verkostoitumisen potentiaali on valtava, muista hyödyntää sitä!
- NAUTI!: opiskeluaika on harmittavan lyhyt periodi elämästä; muista hymyillä, nauraa ja iloita siitä!

KOPO PALSTA

kirjoittaja: Joonas Tauriainen

Näiden kolmen opiskeluvuoteni aikana yliopistolla tuntuu tapahtuneen järkyttävä määrä rakenteellisia muutoksia. Muutos ei suinkaan ole aina pahasta, mutta etenkin opiskelijan näkökulmasta jonkinlainen selkeys olisi välillä paikallaan. Opiskeluideni alusta alkaen opinto-oppaani sisältö on vaihtunut vuosittain ja on opiskelijoita, jotka ovat vaihtaneet tiedekuntaa rakennemuutoksen takia melkein nopeammin kuin sukkia jalassa.

Rakennustekniikan paluu Oulun yliopistoon tutkinto-ohjelmana on varmasti positiivinen asia, jolla opiskelija saa paremmin osaamistaan esille työmaailmassa. Tiedekuntien yhdistyminen ja tutkinto-ohjelmien liikkuminen tiedekuntien sisällä saattavat mahdollistaa laajemman kursivalikoiman. Mutta monesti pienen opiskelijan päässä kaikuu kysymys "Kuinka tämä vaikuttaa minuun?". Tällä hetkellä tilanne vaikuttaa siltä, että opiskelijalle nämä muutokset eivät aiheuta mitään suurempia toimenpiteitä. Kuitenkin tulevaisuuteen katsominen on ollut aina haastavaa, joten tämäkin saattaa vielä muuttua. Toivotaan vain, että informaatio kulkee ylhäältä alaspäin katakombeihin asti.

Toinen nyt syksyllä tapahtunut muutos on opiskelijapalveluiden muuttaminen pois opiskelijakeskuksen tiloista. Tarkemmat sijainti ja yhteystiedot löytyvät Oulun yliopiston nettisivuilta kohdasta "koulutuksen lähipalvelut". Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että kaikki opintoasiat hoidetaan käytännössä oman tiedekunnan kautta. Tämä mahdollisesti helpottaa opiskelijan elämää, kun asioita hoitamassa ovat ihmiset, jotka ovat lähempänä omaa alaa ja tiedostavat opiskelijan tilanteen paremmin.

Kysymys kuuluukin: "Miksi näitä muutoksia tehdään?". Totuus on se, että yliopistollakaan ei ole valtaa päättää kaikesta mitä opiston sisällä tehdään. Ministeriön määrittämät rahoitusmallit ja ulkoapäin tuleva paine muutokselle on valtaisa. Toivoa vain sopii, että koulutuksen sisältö ei tule liialti muuttumaan ja, että yliopistosta on tulevaisuudessa mahdollisuus saada tutkinto, jolla on arvoa työelämässä. Kenties kokeilut on saatu nyt valmiiksi ja käsissä alkaa olla toimiva paketti.

ERÄÄSTÄ OPISKELUN LIEVEILMIÖSTÄ, ELI TEEKKARIKULTTUURISTA

kirjoittaja: Sauli Viinamäki

Hitto vie, taas on uusi syksy ja uudet fuksit ovat saapuneet värittämään ja muovaamaan oululaista teekkarikulttuuria ja sitä myötä oululaista opiskelijakulttuuria oman näköisekseen. Ollapa jälleen fuksi. Hitto vie, syksy on kyllä vuoden parasta aikaa!

Muistan hyvin oman fuksivuoteni ja sen, kuinka teekkarikulttuuri tuntui vasta-alkajasta aluksi todella ehdottomalta, ehkä jopa konservatiiviseltakin. Silloin tuntui, että teekkarikulttuuria pidetään jollain tapaa valmiina ja että tapoja on mahdotonta muuttaa. Aina ja joka ikisessä teekkaritapahtumassa lauletaan Teekkari-hymni. Ja se lauletaan aina tasan puolelta öin. Teekkarilakkia saa käyttää vain, kun käytölle on myönnetty lupa. Sitsit, eli akateemiset pöytäjuhlat, juhliataan samoilla pelisäännöillä, ja tuomarit huutelevat sakkoja sääntöjen rikkojille. Tapoja ja sääntöjä, sekä kirjoitettuja että kirjoittamattomia, on paljon.

Osittain tottakin – teekkarikulttuuri on jotakuinkin 145 vuotta vanha juttu, joten osa tavoista ja perinteistä juontavat juurensa pitkänkin ajan taakse. Siitä huolimatta olen aidosti sitä mieltä, että jokainen vuosikurssi muovaa ajan mittaan tuota kulttuuria oman näköisekseen. Illan pikkutunneilla luikautettavat laulut muuttuvat, ja sen vuoksi painetaan uusia laulukirjoja. Uusia tapahtumia järjestetään, koska keksitään uusia tapoja pitää hauskaa kuomien kanssa. Jokainen vuosi ja jokainen vuosikurssi on erilainen.

Toisaalta, muutaman vuoden opiskelun jälkeen huomasin (huom. opiskelu pitää sisällään kaikki oheiset lieveilmiöt), että muilla teekkaripaikkakunnilla tehdään myös asioita rohkeasti omilla tavoilla. Ja että omista tavoista uskalletaan ollaan ylpeitä. Ei se teekkarikulttuuri siis mitenkään kiveen kirjoitettua ole. Juuristaan kannattaa olla ylpeä, ja ne kannattaa tiedostaa.

Tapoja ja tapahtumia siis voi kehittää. Nimenomaan kehittää: Muistan nimittäin, kuinka kerran lukiossa halusimme lopettaa yhden huonoksi kokemamme abiperinteen. Eräs

opettaja tuohtui tästä ja neuvoi meitä varsin suorasanaisesti kehittämään perinnettä parempaan suuntaan lopettamisen sijaan. Myöhemmin ymmärsin, miksi hän niin neuvoi. Yhden kärkkään vuosikurssin vuoksi vanha perinne olisi katkenut. Kun sen sijaan kehitimme perinnettä mielestämme paremmaksi, se säilyi myös tuleville vuosille. Ehkä jopa parempana.

Vanhan jäärän vinkki kulttuurin vasta-alkajille onkin: tutustelkaa teekkarikulttuuriin avoimin mielin ja sinisin silmin. Ennen kaikkea, lähtekää mukaan. Nauttikaa siis täysin rinnoin kaikista opiskelujen lieveilmiöistä, kuten teekkarikulttuurista ja sen ohella kaikesta muustakin opiskelijakulttuurista. Sitä kulttuuria löytyy myös muiden alojen opiskelijoilta. Uskon, että riittävän moni taho on kehottanut muistamaan myös opiskelut. Siksi minun ei tarvitse niin tehdä.

Syysterveisin,
Sale – vanha Sika sekä jäärä

FUKSISTA POLVI PARANEE

Kirjoittaja on maailmantuskaa aiheuttava proselainen jarru

"Vuosittaiset, perinteiset tapahtumat ovat meneillään. Fuksit ovat talossa ja uusia ihmissuhteita muodostuu. Vaalikokoukset ryömvät pikkuhiljaa esiin koloistaan. Kouluhommat ovat taas kerran reisillä, sillä rientoja riittää. Krapulakin on. Wappu tulee. Liibalaaba." Mutta ei, nyt puhutaan perinteisten syksyn aiheiden sijaan yhteistyöstä. Ugh. Innostaako lukea pidemmälle? Ei minuakaan, mutta kokeillaan.

Ensivaikutelman tärkeys on kliseisesti jalustalle nostettu ja toisaalta helposti unohtuva asia. Tartun tähän koukkuun siitä huolimatta. Fuksit nimittäin ovat hyvin alttiita vaikutteille, ja on vähän katsottava, että ei ainakaan niitä hirvittävimpiä rupikonnia luikauta heti suustaan. Pitää muistaa laulaa esimerkiksi hymnin uudet sanat oikein kädet, sormet ja varpaat ristissä. Voi juku mikä työmaa. Silti itsekin huomaa välillä sano-

neensa jotakin, minkä voi tulkita aivan toisin kuin on alunperin tarkoittanut. Itse muistan omalta fuksisyyksiltäni monia vanhempien opiskelijoiden irrallisia kommentteja, jotka jäivät mieleen. Yksi haukkui erästä kilttaa, toinen sanoi jonkun henkilön olevan omi-tuinen ja kolmas oli sitä mieltä, että se ja se luennoitsija on hanurista. Jos ennakkokäsi-tys on kylvetty negatiivisena, onko asioilla toivetta muuttua paremmaksi? Vaikka fuksit eivät vielä tiedä vaikkapa kaikkia killan pin-nan alla muhivia jännitteitä, on kireä tun-nelma esimerkiksi hallituksen kokouksessa yllättävän helposti aistittavissa. Kilttojen sisäisestä ja välisestä toiminnasta pitäisi antaa fukseille miellyttävä kuva, jotta he kiinnostuisivat ja jatkaisivat tuoreella innolla, kun vanhuksilla on jokin ruumiinosa jo ikuisen Teekkarin haudassa. Kitinä ja kätinä eivät saa taatusti ketään innostumaan.

Vanhat toimijat luonnollisesti antavat neuvoja istuville vastineilleen, jotta kuvio pysyisi kehysten sisällä. Kaikesta huolimatta pitäisi muistaa olla neuvomatta lyttyyn nykyisiä tekijöi-

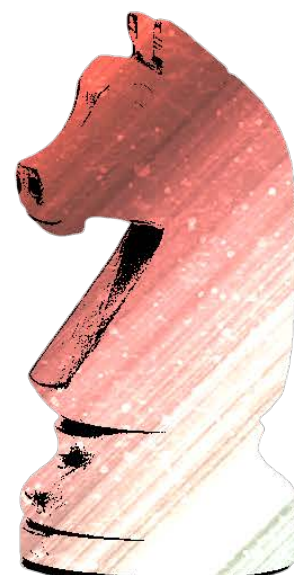
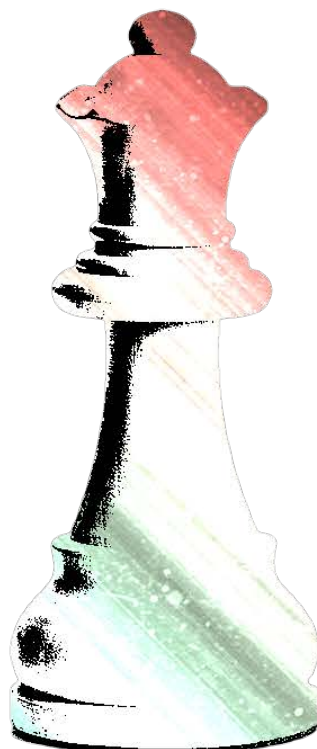
tä. Nillitys pelkästä nillityksen ilosta ei ole mukavaa, saati tuloksellista. Jos homma menee liian ahdistavaksi, on jotakin pieles-sä. Ei kai tämän niin ryppytsaista pidä olla. Seinän tullessa vastaan osoittaa avun pyytäminen tai sen vastaanottaminen rohkeutta ja vastuullisuutta eikä suinkaan kyvyttö-myyttä hoitaa omia tehtäviä. Loppupeleissä koko hallitus on yhdessä vastuussa paketin kasassa pysymisestä.

Kaikkia ei voi koskaan miellyttää ja aina joku valittaa jostakin. Yhdelle kumartaminen tarkoittaa väistämättä pyllistystä toiselle. Suodatuskyky palautteen vastaanottami-sessa on tärkeää, ja kritiikin loppumatto-masta virrasta on vain yritettävä poimia ne olennaiset asiat. Monesti palaute ei ole edes henkilökohtaista, vaan sanoja ajattelee ensisijaisesti yhteisön parasta. Opiskeluvuo-sien määrä tarkoittaa monessa tapauksessa suurempaa kokemuspohjaa, mutta vanhuus ja tieto eivät aina tarkoita viisautta tai sydä-men hienoutta. Jokainen hallitus on teh-nyt virheitä, isompia tai pienempiä, ja niitä väkisinkin tapahtuu. Omat virheet tulee vain maagisesti lakaistua maton alle vuoden tai vuosien vaihtuessa. On hyvä katsoa välillä peiliin ja pitää mielessä, että itsekin on ollut erehtyväinen. Tekemällä yleensä oppii.

Olisi höperön utopistis-ta ajatella,

että mikään rullaisi ilman kitkaa. Ihmisten välillä on aina ja kaikkialla draamaa. Yh-dessä tehtäessä pitäisi silti muistaa, että useimmiten asiat ovat ristiriidassa eivätkä ihmiset. Niin että ollaan toisillemme vähän kiltimpiä ja annetaan palautetta asiasta mutta asiallisesti. Elämässä on haasteita jo muutenkin. Näytetään fukseille, että kiltta- ja yhdistystoimintaan kannattaa lähteä mukaan. Yhteistyö kunkin killan sisällä sekä kilttojen ja tiedekuntien välillä on työelämä-taitojen harjoittelua parhaimmillaan. Turhaa sooloilua tulisi välttää ja asioille olisi hyvä löytää muukin perustelu kuin se oma, aina oikea mielipide.

Suorittamista ja voittamisen riemua täynnä olevaa syksyä jokaiselle fuksista jarruun!

HAALARIMERKKIEN OMPELU

Kirjoittaja on maailmantuskaa aiheuttava proselainen jarru

Koska peruskoulun käsityötunneista on jo aikaa ja ompelutaidot voivat olla jo ruosteessa, voi haalarimerkkien kiinnittäminen olla haasteellista. Tässä muutaman perustikin (ja yhden kehittyneemmän) ohjeet, jotta vaivalla hankitut merkit eivät putoilisi ympäri rientoja.

Tarvikkeita:

Kuva 1

- Neula, tarpeeksi terävä ja ohut, jotta merkistä pääsee läpi helpommin ja tarpeeksi suuri silmäinen, jolloin langan pujottaminen on helpompaa
- Lankaa, yleensä merkkiin tai haalareihin sointuvaa, nyt kontrastiväristä. Määränarvioinnissa vaihtoehtoja esimerkiksi kaksi kyyrää tai kolme-neljä kertaa merkin kehä.
- Kaksinkertaisella langalla tietenkin tuplaten
- Haalarimerkki, jonka haluat kiinnittää
- Helpottavia apuvälineitä:
- Hakaneula, helpottaa merkin paikallaan pysymistä ompelun aikana
- Sakset, langan siistiä katkaisemista varten. Helpottaa myös langan saamista neulan-silmään
- Sormustin, jottei tarvi uhrata omia sormenpäitään
- Langanpujotin (ei kuvassa), mahdollistaa erittäin helpon langanpujottamisen

Aloitut:

Kuva 2

Pujota lanka kaksin kerroin neulansilmästä, jätä lenkki pitkän hännän päähän. Pistä neula läpi merkistä, vedä neula hännän lenkistä läpi ja kiristä.

Kuva 3

Kiinnitä merkki hakaneulalla kiinni haluamaasi kohtaan haalareita, tarkista ettet kiinnittänyt esimerkiksi lahjetta umpeen.

Tikki 1: Varsipisto

Kuva 4

Paina neula läpi merkistä ja ulos haalarin puolelta kuten kuvassa ja tiuko tikki. Toista merkin ympäri. Kirjoittajan suosikki, koska silloin merkin reuna ei jää repsottamaan ja mahdollisesti repimään merkkiä irti.

Tikki 2: Etupisto

Kuva 5

Purista merkkiä kokoon ja paina neula läpi molemmista kerroksista. Sormustin helpottaa merkittävästi sormenpäiden kestävyyttä, jolloin ei tarvi murehtia neulan sormesta läpimenoa.

Kuva 6

Kahden ensimmäisen tikin ero reunan kiinnittymisessä ja jäljessä.

Tikki 3: Pykäläpisto

Kuva 7

Paina neula läpi kuten varsipistolla, mutta pujoita neula lenkistä läpi ennen kuin kiristät tikin. Tällä saa tarkimmin säteensuuntaisia tikkejä. Langan menekki on suurempaa kuin varsipistolla.

Tikki 4: Ketjupisto

Kuva 8

Paina neula läpi kankaasta kuten etupistossa ja vedä neula läpi ennen kiristämistä. Seuraava tikki aloitetaan painamalla samasta kohdasta kuin edellinen vedettiin läpi.

Päätely:

Kuva 9

Kuva 10

Kun olet saannut ommeltua merkin ympäri saavuttaen aloituspisteesi, on aika päätellä lanka. Vedä lanka kiristämättä kahdesti aloitustikkien ympäri, pujota neula syntyneistä lenkeistä läpi ja kiristä. On suositeltavaa toistaa tämä prosessi, jotteivät solmut aukeaisi.

Kuva 11

Paina neula läpi haalareista ja vedä lanka läpi muutaman tikin matkalta kääntöpuolelta. Katkaise lanka.

Kuva 1

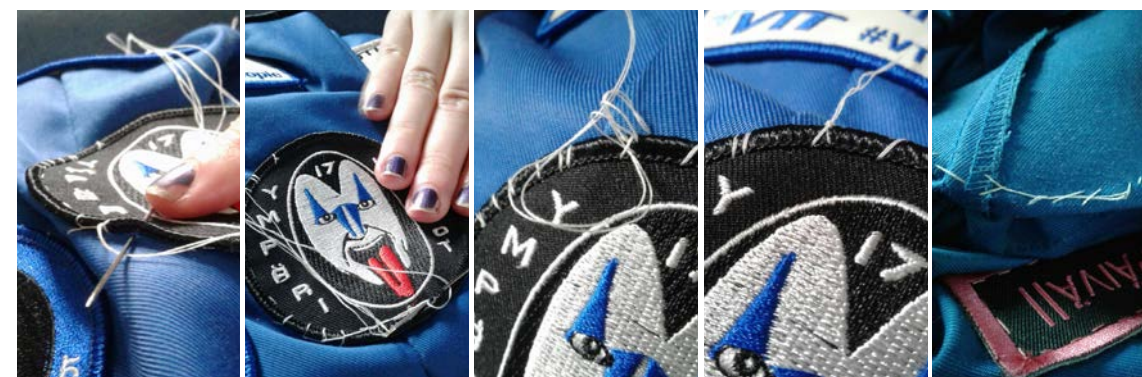
Kuva 2

Kuva 3

Kuva 4

Kuva 5

Kuva 6

Kuva 7

Kuva 8

Kuva 9

Kuva 10

Kuva 11

TASA-ARVOPALSTA

kirjoittaja: Tapani Himanka

Mediassa on ollut viime aikoina keskustelua sukupuolineutraaleista ammattinimikkeistä. Olutteollisuuteen valmistumisen jälkeen haaveilevana prosessitekniikkaa opiskelevana miehenä koen identiteettini olevan uhattuna sukupuolineutraalien termien vuoksi. Onko sinulla mitään rohkeaa sanottavaa asiaan?

- Panomies

Hei, Panomies.

Valitettavasti on todettava, että sukupuolitettujen ammattinimikkeiden aika alkaa olla ohi, kun naisia rynnii perinteisesti miesvaltaisille aloille ja toisinpäin. Se minäkalaisia korvaavia nimikkeitä tulee tilalle jää nähtäväksi, mutta näkisin tylsien henkilö-päätteiden tai tekemistä kuvaavasta verbistä johdetun -ja/-jä -pääteen sijaan, että käytettäisiin mahdollisuus tuoda eri vähemmistöjä esiin nimeämisessä. Työnimikkeessä voisi olla siis kaikille kollegoille yhteinen runko-osa, johon saisi lisätä haluamansa pääteen. Esim. kooditummaihoinen, markkinointi-introvertti tai logistiikkahomo. Toivottavasti ideani saa käytännöllisenä ja yksilöllisyyttä korostavana siivet alleen.

- Parhain terveisin,
Tapani Himanka

Oulun Teekkariyhdistys ry:n
tasa-arvoalkoholisti

PESTIPAIVAT

25.1.2018

Pesti Career Day

9.00-15.00

@Linnanmaa

www.pestipaivat.fi

